
Noty o Autorach

Aspekty Muzyki 3, 179-183

2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Anna Chęćka-Gotkowicz — doktor, adiunkt w Zakładzie Estetyki i Filozofii Sztuki Uniwersytetu Gdańskiego (Instytut Filozofii, Socjologii i Dziennikarstwa, Wydział Nauk Społecznych). Jest także pianistką, absolwentką Akademii Muzycznej w Gdańsku (dyplom z wyróżnieniem w 1998 r.). Prowadzi klasę fortepianu w Państwowej Szkole Muzycznej II stopnia w Gdańsku. Zajmuje się estetyką muzyczną, filozofią sztuki oraz związkami między literaturą i muzyką. W 2008 r. ukazała się jej książka *Dysonanse krytyki. O ocenie wykonania dzieła muzycznego*, a w 2012 r. — *Ucho i umysł. Szkice o doświadczaniu muzyki*. Publikowała m.in. w „Estetyce i Krytyce”, „Sztuce i Filozofii”, „Ruchu Muzycznym”, w zeszytach „Punkt po Punkcie” (tom *Dusza* ukazał się wraz z płytą CD z muzyką fortepianową w jej wykonaniu).

Katarzyna Gugnowska — absolwentka teorii muzyki Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie oraz studentka piątego roku psychologii Uniwersytetu Warszawskiego. W okresie od czerwca do października 2012 roku stażystka Max-Planck-Institut für Kognitions- und Neurowissenschaften w Lipsku (współpraca przy badaniach aktywności muzycznej z użyciem technik neuropsychologicznych i behawioralnych). Zainteresowania naukowe: psychologia muzyki, w zakresie związków muzyki i emocji, oraz teoria muzyki — odkrywanie twórczości zapomnianych twórców. Zajmowała się badaniem związków życia kompozytorów z ich twórczą produktywnością z użyciem teorii zarówno muzykologicznych, jak i psychologicznych, oraz zagadnieniem

zmiany nastroju słuchaczy w zależności od tonalności utworu muzycznego, obecności lub braku tekstu i jego ładunku emocjonalnego. Obecnie pracuje nad adaptacją do warunków polskich skali służącej do pomiaru strategii regulacji nastroju przy użyciu muzyki (tytuł oryginału: *Music in Mood Regulation*, autor oryginału: Suvi Saarikallio). W zakresie teorii muzyki zajmowała się życiem Johanna Valentina Medera i jego twórczością w aspekcie retorycznym.

Piotr Kociumbas — dr nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa germańskiego, adiunkt w Instytucie Germanistyki UW, w Zakładzie Komparatystyki Kulturowej i Literackiej. Ukończył filologię germańską na Uniwersytecie Gdańskim (2003) i instrumentalistykę (gitara klasyczna) w Akademii Muzycznej w Gdańsku (2005). Jego zainteresowania naukowe obejmują poezję w muzyce nowożytnego Gdańska, korespondencję sztuk głównie w zakresie literatury i muzyki, relacje słowno-dźwiękowe w muzyce niemieckiego obszaru językowego ze szczególnym uwzględnieniem retoryki muzycznej, edytorstwo dzieł literackich i muzycznych, neografię gotycką i repertuar hymnologiczny w Prusach Królewskich. Jest członkiem m.in. Stowarzyszenia Germanistów Polskich, Międzynarodowego Stowarzyszenia Germanistów, Bund für Deutsche Schrift und Sprache oraz Polskiego Towarzystwa Badań nad Wiekiem Osiemnastym. Dwukrotnie otrzymał Stypendium Kulturalne Miasta Gdańska (2009 i 2010), był również stypendystą Herder-Institut w Marburgu (2010), Stiftung Preußischer Kulturbesitz (2011) i Fundacji na rzecz Nauki Polskiej (2012). Jest autorem licznych publikacji naukowych, udziela się jako referent na konferencjach krajowych i zagranicznych (Niemcy, Czechy, Szwajcaria) oraz jako prelegent na wykładach gościnnych (m.in. w Instytucie Sztuki Polskiej Akademii Nauk, Staatsbibliothek zu Berlin Preußischer Kulturbesitz). Do jego najważniejszych prac należy książka *Słowo miastem przepojone. Kantata okolicznościowa w osiemnastowiecznym Gdańsku* (2009), za którą otrzymał nagrodę główną (ex aequo) w V Konkursie im. dr Katarzyny Cieślak na prace młodych badaczy krajowych i zagranicznych z zakresu historii sztuki i kultury Pomorza oraz Warmii i Mazur, a także wydanie krytyczne zbioru *Neue Deutsche Gesänge... Andreasa Hakenbergera* (2010). Jest również autorem komentarzy i opracowań tekstów kompozycji w ramach serii fonograficznej *Muzyczne Dziedzictwo Miasta Gdańska*.

Violetta Kostka — studiowała muzykologię na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Pracę doktorską, a potem habilitacyjną obroniła w In-

stytucie Sztuki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie. Od ukończenia studiów pracuje w Akademii Muzycznej w Gdańsku, wykładając tam głównie historię muzyki oraz kultury muzyczne świata. Od lutego 2013 r. jest zatrudniona na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Na swoją pracę badawczą otrzymała stypendia naukowe Biblioteki Polskiej w Paryżu i Uniwersytetu w Cambridge oraz grant Komitetu Badań Naukowych. Opublikowała książkę *Tadeusz Zygfryd Kassern. Indywidualne odmiany stylów muzycznych XX wieku* (2011) oraz około 70 artykułów naukowych na temat polskiej muzyki XX wieku i życia muzycznego w XVIII-wiecznym Gdańsku. Wzięła czynny udział w 55 konferencjach muzykologicznych, w tym 27 międzynarodowych. W kwietniu 2013 r. wystąpiła z wykładami na Universität für Musik und Darstellende Kunst w Wiedniu. Należy do Sekcji Muzykologów Związku Kompozytorów Polskich.

Alicja Kozłowska-Lewna — dr hab., absolwentka Wydziału Teorii i Kompozycji Wyższej Szkoły Muzycznej w Gdańsku. Obecnie pracownik naukowy Akademii Muzycznej w Gdańsku. Dziekan Wydziału Dyrygentury, Kompozycji i Teorii Muzyki w latach 1993–1999 oraz 2005–2012. Doktorat z zakresu teorii muzyki na podstawie pracy *Polska sonata fortepianowa w latach 1845–1910* zrealizowany pod kierunkiem prof. dra hab. Marka Podhajskiego w Akademii Muzycznej w Warszawie. Habilitacja z pedagogiki na Wydziale Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na podstawie pracy *Innowacyjna strategia kształcenia słuchu muzycznego u dzieci w wieku wczesnoszkolnym*. Autorka dwóch książek oraz blisko 40 artykułów. Zainteresowania naukowe: polska muzyka fortepianowa drugiej połowy XIX wieku, metodyka kształcenia słuchu muzycznego, wczesna edukacja muzyczna.

Przemysław Piekutowski — muzykolog, organista, pedagog. Jest absolwentem specjalności Muzykologia Teoretyczna i Stosowana Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, a od 2011 r. doktorantem na studiach doktoranckich w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina. Autor artykułów publikowanych w „Musica Sacra Nova”, „Seminare”, „Muzyka21”, „The Warsaw Voice”.

Marek Podhajski — urodzony w Polsce, w Nowogródku, 1938. Obywatelstwo polskie i islandzkie. Ukończył teorię muzyki (1961) i kompozycję (1966) w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Gdańsku. Doktor nauk humanistycznych w zakresie teorii muzyki, dyplom nr 2 wydany przez Akademię Mu-

zyczną w Warszawie (1972), profesor sztuki muzycznej, tytuł naukowy przyznany przez Radę Państwa (1982), doktor habilitowany nauk humanistycznych w zakresie historii-muzykologii (Akademia Teologii Katolickiej 1993). Pracownik Akademii Muzycznej w Gdańsku od 1961 r. Założyciel Instytutu Teorii Muzyki (1978) i organizator życia naukowego w tej uczelni. Profesor Akademii Muzycznej w Warszawie (1994–2008). Nauczyciel w szkole muzycznej (Tónlistarskólinn á Akureyri) w Akureyri, Islandia (1990–2005). Organizator pierwszego Festiwalu Islandzkiej Muzyki Fortepianowej (Akureyri 1992) i redaktor naukowy książki w języku islandzkim i angielskim wydanej z tej okazji. Autor około 100 referatów naukowych i 7 książek. Wśród nich: *Formy muzyczne* (1991), *Nowy system muzyki X. Jana Jarmusiewicza w perspektywie polskich prac z harmonii XIX wieku* (1992), *Dictionary of Icelandic Composers* (1997) — pierwszy słownik tego rodzaju w historii muzyki. Redaktor naukowy publikacji *Kompozytorzy polscy 1918–2000. T.1 Eseje; T.2 Biogramy* (2005); wersja angielska: *Polish Music. Polish Composers 1918–2010* (2013). Uhonorowany polskimi i zagranicznymi odznaczeniami. Członek Związku Kompozytorów Polskich, International Musicological Society, International Biographical Centre Advisory Council w Cambridge, członek dożywotni American Biographical Institute Research Association.

Danuta Popinigis — muzykolog, doktor. Studia muzykologiczne na Uniwersytecie Warszawskim ukończyła w 1981 r., stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie muzykologii uzyskała na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego w 1994 r. na podstawie pracy *Muzyka Andrzeja Hakenbergera*. Od 1980 r. pracuje w Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku. Prowadzi zajęcia z zakresu historii muzyki. Od 1997 r. kieruje Gdańskim Oddziałem Répertoire International des Sources Musicales. Zainteresowania naukowe koncentruje wokół kultury muzycznej dawnego Gdańska, okresu od XVI do XIX wieku oraz na historii carillonów i muzyce carillonowej.

Renata Skupin — teoretyk muzyki, absolwentka Wydziału Kompozycji i Teorii Muzyki Akademii Muzycznej w Gdańsku (1994, dyplom z wyróżnieniem, I miejsce w X Konkursie Prac Magisterskich Akademii Muzycznych w Polsce za pracę pt. *Kwartety smyczkowe Tadeusza Bairda*). Jako stypendystka rządu francuskiego specjalizowała się w grupie badawczej *Poïétique musicale contemporaine* na Wydziale Muzyki i Muzykologii Université de Paris IV-Sorbonne

(1998). Doktorat uzyskała na podstawie rozprawy *Poetyka muzyki orkiestrowej Giacinto Scelsiego. Dzieło a duchowość kompozytora — między Wschodem a Zachodem* (2003), wyróżnionej w Konkursie Związku Kompozytorów Polskich na prace naukowe z dziedziny muzykologii o Nagrodę im. Ks. Prof. Hieronima Feichta (2005). Adiunkt w Instytucie Teorii Muzyki, od 2010 r. prodziekan, a od 2012 dziekan Wydziału Dyrygentury, Kompozycji i Teorii Muzyki AM w Gdańsku. Zainteresowania naukowe koncentruje na twórczości kompozytorów XX wieku, głównie w kontekście związków muzyki zachodnioeuropejskiej z kulturami Orientu. Uczestniczyła w kilkunastu konferencjach krajowych i zagranicznych (Weimar, Zürich, Brighton), wyniki badań opublikowała w ponad trzydziestu artykułach. Obecnie pracuje nad monografią poświęconą orientalizmowi w muzyce polskiej I połowy XX wieku.

Danuta Szlagowska — absolwentka studiów muzykologicznych i psychologicznych na Uniwersytecie Warszawskim, jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym Akademii Muzycznej w Gdańsku oraz Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie. Zainteresowania naukowe koncentruje wokół problematyki związanej z muzyką baroku, zwłaszcza z kulturą muzyczną dawnego Gdańska. Jest autorką licznych artykułów, haseł encyklopedycznych oraz kilku książek (m.in. *Muzyka baroku*, 1998; *Repertuar muzyczny z siedemnastowiecznych rękopisów gdańskich*, 2005). Prowadzi wykłady i kursy metodyczne z zakresu historii i psychologii muzyki, interesuje się także możliwościami wykorzystania muzyki w procesie rozwoju psychoruchowego dzieci (jest współautorką książki Marty Bogdanowicz *Piosenki do rysowania czyli Metoda Dobrego Startu dla najmłodszych*).